

ЖЪТВАРКА

Срѣдъ необгледното поле
предъ изгрѣвъ слънце се разбуди,
и тъмнината се разлѣ
по синура, като по чудо.

Израстна въ нивата сама,
три пѣти се прекръсти ничкомъ,
бѣ стройна, хубава мома,
а тукъ изглежда като птичка.

И бързо сѣрпа зазвѣнтѣ,
небето мълкомъ се проясни,
далечъ въ полето прокѣнтѣ
и се понесе скръбна пѣсень.

Да бѣше радостна сега
не би запѣла тази пѣсень,
пропита съ горестна тѣга
и съ болката на късна есень.

Каква любовъ ѝ озари
очитѣ въ мжка потъмнѣли? —
Момата въ знойна жадъ гори
и вижда майка си умрѣла.

Отъ ранно утро чакъ до мракъ
тя своята робска пѣсень пѣе
и като свежъ, разцѣфналъ макъ
въ полето жълто се люлѣе.